

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 113 (2016), Duminica a 4-a după Paști
(a Slăbănogului)

Evanghelia: Ioan 5, 1-15*

În vremea aceea era o sărbătoare a Iudeilor, și Iisus S'a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare care se numește pe evreiește Betezda, având cinci pridvoare. În acelea zăcea mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Că un înger al Domnului se pogora din când în când în scaldătoare și tulbura apa; și cel ce intra întâi după tulburarea apei se făcea sănătos de orice boală era ținut.

Și era acolo un om care de treizeci și opt de ani era bolnav. Pe acesta văzându-l Iisus zăcând, și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” Bolnavul l-a răspuns: „Doamne, om nu am ca să mă arunce în scaldătoare când se tulbură apa; că până merg eu, altul se coboară înaintea mea”. Iisus i-a zis: „Ridică-te, ia-ți patul și umblă!” Și îndată omul s'a făcut sănătos; și și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau Iudeii către cel vindecat: „E sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul”. Iar el le-a răspuns: „Cel care m'a făcut sănătos, El mi-a zis: Ia-ți patul și umblă!” Ei l-au întrebat: „Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul și umblă!?” Dar cel vindecat nu știa cine este; că Iisus Se dăduse la o parte, fiind mulțime în acel loc. După aceasta l-a găsit Iisus în templu și i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ceva mai rău”. Omul s'a dus și le-a spus Iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Suntem responsabili unul pentru altul!

Mitropolitul Antonie Bloom

Ce tragică este povestea de azi din viața lui Hristos! Un om era paralizat de mulți ani. Zăcea la o distanță foarte mică de locul vindecării, dar nu avea puterea să se arunce în apa tămăduitoare. Și nimeni, nimeni în decursul tuturor acestor ani nu avusese milă de el!

Fiecare se grăbea să fie primul spre a se vindeca. Alții, care erau legați de ei prin dragoste, prin prietenie îi ajutau să se tămăduiască. Dar nimeni nu-și arunca măcar privirea spre acest om, care de ani întregi tânjea după vindecare și nu era în stare singur să afle puterea de a deveni om întreg. Dacă o singură persoană ar fi fost acolo, dacă o singură inimă ar fi răspuns cu milă, omul acesta ar fi putut fi sănătos de ani și ani. Dar cum nimeni, nicio persoană nu avusese milă de el, tot ceea ce-i rămăsese – și o spun cu groază “tot ce-i mai rămăsese” – era intervenția directă a lui Dumnezeu.

Suntem înconjurați de oameni care sunt în nevoi. Nu doar oamenii care sunt paralizați fizic au nevoie de ajutor. Sunt atâția oameni paralizați în interiorul lor și au nevoie să întâlnească pe cineva care să-i ajute. Paralizați înlăuntru sunt aceia care sunt înfricoșați de viață pentru că viața a fost o sursă de teroare încă de când s-au născut: părinți insensibili, fără inimă, mediu brutal. Câți sunt aceia care au sperat, în copilărie, că va fi și ceva bun pentru ei în viață. Dar nu. Nu a fost. N-au aflat milă. N-au găsit prietenie. N-au găsit nimic. Și când au încercat să primească mângâiere și ajutor, n-au primit. Ori de câte ori au crezut că pot face așa ca să se salveze li s-a spus: “Nu încerca. Nu-ți dai seama că nu ești în stare?”. Și ei au căzut mai mult și mai mult.

Câți n-au fost în stare să-și împlinescă viața pentru că erau bolnavi sufletește și nu aveau suficientă putere... Dar au găsit pe cineva să le întindă o mână de ajutor? Au găsit pe cineva căruia să-i pese atât de mult de ei încât să se oprească din calea lor și să-i ajute? Și câți dintre cei terorizați de viață nu au trăit în circumstanțe pline de frică, violență și brutalitate... Dar toate acestea nu li s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cineva care să-i susțină și să nu-i abandoneze.

Suntem, așadar, înconjurați toți de oameni care sunt în situația paralticului. Dacă ne gândim la noi înșine descoperim că mulți dintre noi suntem paralizați, incapabili de a ne împlini toate aspirațiile, incapabili să devenim ceea ce am năzuit, incapabili să-i slujim pe ceilalți așa cum ne îndeamnă inima, incapabili să facem ceea ce ei își doresc din cauza fricii, din cauza sfârșelii care ne-a cuprins. Și toți, toți suntem răspunzători pentru fiecare dintre ceilalți. Suntem responsabili

unul pentru altul. Privind în dreapta și în stânga la oamenii care stau lângă noi, ce știm despre ei? Știm cât sunt de distruși? Câtă durere este în inimile lor? Câtă agonie a cuprins viața lor? Câte speranțe spulberate, câtă frică și respingere și dispreț au primit, care i-au făcut disprețuitori față de sine însuși, incapabili să se respecte măcar pe sine – ca să nu mai vorbim de curajul de a se îndrepta spre însănătoșire, acea însănătoșire în întregime, trup și suflet, de care Sfânta Evanghelie vorbește în acest pasaj ca și în atâtea altele.

Să reflectăm la toate acestea. Să ne uităm unii la alții și să ne întrebăm pe noi înșine: “Câtă fragilitate este în el sau în ea? Câtă durere a strâns în inima lui sau a ei? Câtă frică de viață? Dar viața exprimată prin aproapele meu, omul pe care ar trebui să mă pot bizui, a pătruns în existența mea? Să ne uităm unii la alții cu înțelegere, cu atenție. Hristos este acolo, El poate vindeca. Da. Dar noi vom fi răspunzători unii pentru alții fiindcă sunt atâtea căi prin care ar trebui să fim ochii lui Hristos care văd nevoile, urechile lui Hristos care aud strigătele de ajutor, mâinile lui Hristos care sprijină și vindecă sau ajută să fie vindecată o persoană bolnavă.

Să privim această parabolă a paralizicului cu alți ochi; nu gândindu-ne la acest sărman om de acum mii de ani, care a avut șansa ca Hristos să treacă întâmplător pe lângă el și să facă, în sfârșit, ceea ce orice semen al lui ar fi trebuit să facă. Să privim unii la alții și să avem milă, milă lucrătoare, vedere interioară, să avem dragoste, dacă putem. Si abia atunci această parabolă nu ne va fi fost spusă sau această întâmplare nu se va fi petrecut în zadar. Amin.

Sursa: **Mitropolitul Antonie Bloom**, traducerea predicii la Duminica paralizicului, 2000, www.mitras.ru/eng/eng_38.htm

Vitamine duhovnicești

Cum vorbește duhul iubirii lui Hristos?

Oamenii au de obicei o concepție juridică despre dreptate. Ei resping ca nedreaptă ideea ca cineva să ia asupra lui responsabilitatea greșelii altuia. Acest lucru nu cadrează cu conștiința lor juridică. Dar duhul iubirii lui Hristos vorbește altfel. Potrivit duhului acestei iubiri, a împărtăși responsabilitatea greșelii celui pe care-l iubim și chiar a o lua cu totul asupra noastră nu este un lucru ciudat, ci cu totul firesc. Mult mai mult, numai luând asupra noastră greșeala altuia se descoperă autenticitatea iubirii și ne dăm cu adevărat seama de aceasta; unde ar mai fi sensul iubirii, dacă n-am păstra din ea decât latura plăcută? Dar când luăm în mod liber asupra noastră greșeala și durerile faptei iubite, atunci iubirea atinge desăvârșirea sub toate aspectele ei.

Mulți oameni nu pot sau nu vor să accepte de bunăvoie urmările păcatului strămoșesc al lui Adam. Ei spun: “Adam și Eva au mâncat din pomul oprit, dar acest lucru nu mă privește. Sunt gata să răspund pentru păcatele mele, dar numai pentru ale mele, iar nu pentru păcatele altora”. Omul nu înțelege că, prin această mișcare a inimii lui, repetă în sine însuși păcatul protopărintelui nostru, care devine astfel propriul său păcat și propria sa cădere. Adam a tăgăduit responsabilitatea sa, aruncând greșeala asupra Evei și a lui Dumnezeu Care-i dăduse această femeie, și prin acest lucru a rupt unitatea omului și unirea sa cu Dumnezeu. Astfel, de fiecare dată când refuzăm să ne asumăm responsabilitatea răului universal, a faptelor aproapelui nostru, repetăm același păcat și rupem de asemenea unitatea omului. În rai, Domnul l-a chemat pe Adam la căință; ne e îngăduit să credem că, dacă în loc să se justifice, Adam și-ar fi asumat responsabilitatea păcatului lor comun, al său și al Evei, destinul lumii ar fi fost altul. În același chip, destinul lumii va fi diferit dacă vom răspunde pozitiv aceluiși Domn venit în trup și Care-și înnoiește chemarea Sa la căință, și dacă vom lua asupra noastră povara greșelilor aproapelui nostru.

Fiecare dintre noi poate invoca multe scuze pentru a se justifica. Dar dacă aruncă o privire atentă în inima sa, va vedea că face acest lucru în chip viclean. Omul se justifică înainte de toate pentru că nu vrea să se recunoască, nici măcar în parte, vinovat de răul ce este în lume. Se justifică mai apoi, pentru că nu e conștient că e înzestrat cu libertate după chipul libertății lui Dumnezeu, și nu se vede decât ca un fenomen, un obiect al acestei lumi și, prin urmare, condiționat de ea. Într-o astfel de conștiință există ceva servil; de aceea tendința spre justificare e proprie unui rob, iar nu unui fiu al lui Dumnezeu. La fericitul stareț n-am putut observa această tendință generală spre autojustificare. Ciudat este că multor oameni le apare ca un lucru servil tocmai acest mod de a acționa, adică faptul de a lua asupra noastră greșeala altuia și de a cere iertare. Acesta e contrastul între modul de a vedea al fiilor duhului lui Hristos și cel ale fiilor acestei lumi. Omului neduhovnicesc i se pare de necrezut că ar putea simți întreaga umanitate ca o existență integrală cuprinsă în existența personală a fiecărui om, fără ca totuși prin aceasta să fie desființată alteritatea ireductibilă a celorlalte ipostase omenești. În conformitate cu sensul celei de-a doua porunci: “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, trebuie și e cu putință să includem în propria noastră existență personală totalitatea existenței umane. Atunci orice rău ce se face în lume nu va mai fi socotit doar ca un lucru străin de noi, ci drept propriul nostru rău.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie**, *Viața și învățătura starețului Siluan athonitul scris de ucenicul său, arhimandritul Sofronie*, Ed. Deisis, Sibiu, 2008